

Exod 25:23-30 – Masa cu pâinile pentru punerea înaintea

Nu este întâmplător că al doilea element prezentat după chivot este masa. De ce nu este prezentat acum sfeșnicul sau alt element din mobilierul sacru al Cortului? De ce tocmai masa? Din Lev.24 știm că pe masă se puneau 12 pâini pentru a sta necurmat înaintea Domnului. Cifra 12 ne trimite în mod cert la cele 12 seminții ale lui Israel. Pâinile simbolizează fie cele 12 seminții, fie darurile sfinte aduse Domnului de cele 12 seminții. Vom mai reveni la acest subiect.

Deocamdată vom compara masa cu chivotul. Observăm similitudini în ce privește materialul: lemn de salcâm poleit cu aur curat. Există deci o compatibilitate de natură între chivot și masă. În ce privește dimensiunile apar și diferențe:

CHIVOT	MASA
<ul style="list-style-type: none">• Lungimea = 2,5 coți (1,1 m)• Lățimea = 1,5 coți (0,7 m)• Înălțimea = 1,5 coți (0,7 m)	<ul style="list-style-type: none">• Lungimea = 2 coți (0.9 m)• Lățimea = 1 cot (0,5 m)• Înălțimea = 1,5 coți (0,7 m)

Observăm dimensiunile mici atât ale chivotului cât și ale mesei. Masa este mai mică ca și chivotul: este cu jumătate de cot mai puțin lungă și cu jumătate de cot mai puțin lată. Cuprinderea mesei este mai mică decât a chivotului. Masa poartă cele 12 seminții sau darurile celor 12 seminții. Chivotul poartă pe Dumnezeu. Suprafața portabilă a chivotului este mai mare. Cel ce șade pe chivot cuprinde tot poporul. Chivotul avea capacitatea să înglobeze în el masa, dar nu și invers. Dumnezeu cuprinde cele 12 seminții, dar cele 12 seminții nu-L pot cuprinde pe Dumnezeu în tregului pământ. Dar înălțimea mesei și înălțimea chivotului sunt identice. Acest fapt ne poate transmite dorința lui Dumnezeu de a ridica poporul Său pe înălțimile scaunului Său de domnie, dar și o frecvență de comunicare desăvârșită între Dumnezeu și poporul Său. În același timp pâinile care sunt puse pe masă sunt exact la același nivel cu capacul ispășirii așezat pe chivot. Dumnezeu tocmai a spus că va vorbi cu Moise (și implicit cu Israel) de la înălțimea capacului ispășirii. Astfel nu ne mirăm să aflăm că cele 12 pâini sunt așezate exact

la înălțimea capacului ispășirii. Singura dimensiune/frecvență de comunicare validă dintre Dumnezeu Cel sfânt și popor este de la înălțimea capacului ispășirii. Doar de acolo vorbele Sale pot da viață poporului. Orice altă rostire a lui Dumnezeu către popor (altă decât cea de la înălțimea capacului ispășirii) nu poate aduce decât moartea, decât judecată asupra unui popor necurat și cu păcatele neispășite.

La fel ca și chivotul, masa are un chenar de aur. Dar mai are și pervaz de un lat de mână de jur împrejur. Pervazul este interpretat diferit de exegeți. Unii și-au imaginat o bordură orizontală de 8 cm, iar alții o bordură verticală de 8 cm. Sfeșnicul și masa din Templul lui Irod sunt reprezentate pe Arcul lui Titus de la Roma. Desigur există îndoieli cu privire la corectitudinea acestor reprezentări. Menționăm totuși că aceste reprezentări sugerează bordura ca șipci încrucișate de 8 cm între picioarele mesei. Dar mai interesant decât aceste interpretări este modul în care Septuaginta traduce acești termeni:

- Să-i faci *o cunună* de aur cu zimți răsuciți de jur împrejur. Să-i faci o îngrăditură lată de o palmă de jur împrejur și în jurul ei o cunună de zimți răsuciți. Să faci patru inele de aur și să pui inelele în cele patru părți ale ei, în dreptul picioarelor sub *brâu*.

Termenii de *cunună* și *brâu* ne indică faptul că masa simbolizează o Persoană. Într-adevăr masa ne trimite cu gândul la poporul lui Dumnezeu, care trebuie să fie un singur trup. Marele Preot, reprezentantul celor 12 seminții avea o cunună, un brâu și un pieptar cu 12 pietre. Masa are o cunună, un brâu și poartă necurmat 12 pâini. Masa are totuși patru puncte de sprijin (este în patru colțuri) și patru brațe (marginile din cele patru colțuri ale mesei). Am putea spune că masa nu are două picioare și două brațe, ci patru picioare și patru brațe. Cum interpretăm aceste lucruri? Îmi vin în minte măcar două interpretări. Prima este aceea că Persoana simbolizată de masă este îngenunchiată înaintea scaunului îndurării. Când stăm în genunchi, punctele de sprijin sunt patru și nu două ca atunci când stăm în picioare. Pe de altă parte, cununa și brâul sunt apropiate una de alta. Acest lucru se întâmplă iarăși când cineva îngenuchiază. A doua interpretare este aceea că masa simbolizează unirea a două persoane. Avem două mâini și două brațe pentru că este vorba de două persoane care împreună formează masa ce susține

cele 12 pâini. Ne putem gândi la metafora familiei (Adam și Eva și urmașii lor, Avraam și Sara și cele 12 seminții ale lui Israel, soarele și luna și cele 12 stele – vezi Gen.37:9-10). Dar ne putem gândi și anticiparea celor doi stâlpi din Templu. Este vorba de funcțiile de Împărat și de Mare Preot. Marele Preot împreună cu împăratul sunt stâlpii de sprijin ai poporului. Masa ne-ar putea comunica o unire desăvârșită între cele două funcții și ne-ar putea aduce aminte de profetia mesianică a lui Zaharia:

9. Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

10. „Să primești daruri de la prinșii de război din Babilon: Heldai, Tobia, și Iedaia – și anume să te duci tu însuși în ziua aceea în casa lui Iosia, fiul lui Țefania, unde s-au dus ei când au venit din Babilon.

11. Să iei de la ei argint și aur și să faci din el **o cunună**, și s-o pui pe capul lui Iosua, fiul lui Ioțadac, **marele preot**.

12. Și să-i spui: „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Iată că un om, al cărui nume este Odrasla, va odrăsli din locul Lui și va zidi Templul Domnului.

13. Da, El va zidi Templul Domnului, va purta podoabă **împărătească**, **va șede și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie**, va fi **preot** pe scaunul Lui de domnie, **și o desăvârșită unire va domni între ei amândoi.**”

14. Cununa va fi pentru Helem, Tobia și Iedaia, și pentru Hen, fiul lui Țefania, ca o aducere aminte în Templul Domnului.

15. Cei ce sunt departe vor veni și vor lucra la Templul Domnului; și veți ști astfel că Domnul oștirilor M-a trimis la voi. Lucrul acesta se va întâmpla dacă veți asculta glasul Domnului Dumnezeului vostru.”

(Zaharia 6)

Mesia, Împăratul și Marele Preot este masa, temelia care poartă poporul lui Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu. E important că în Casa Domnului găsim o masă. Am găsit mai întâi un scaun, un scaun împărtesc, un tron pe care șade Marele Împărat. Dar mai găsim o masă. În Casa Sa deci se stă la masă. Ne aducem

aminte de masa împăratului din casa împăraților din Antichitate – fapt menționat și în Scriptură. La masa împăratului stăteau doar apropiații împăratului, doar slujitorii Săi cei mai fideli. Masa sugerează părtășie, comunicare, comuniune. Statul la masă pare a fi un element foarte important în Împărăția lui Yahwe. Astfel nu ne mirăm că Isus este prezentat în Evanghelii în mod frecvent stând la masă. La cina cea de taină, El stă la masă cu cei 12 apostoli. Și după înviere stă tot cu ei la masă. Dar Isus le spune că vor sta la masă și în împărăția viitoare. Isus nu va mai bea vin până îl va bea înnoit cu ucenicii în Împărăția viitoare. De asemenea, Isus ne spune că în Împărăția lui Dumnezeu mulți dintre neamuri vor veni și vor șede la masă împreună cu Avraam și sfinții lui Israel. În lumina acestor lucruri înțelegem că masa nu putea lipsi din mobilierul Cortului. Și într-adevăr, este o masă pentru mâncare căci pe ea stau 12 pâini și tot de masă sunt legate potirile cu vin pentru jertfa de băutură. Într-adevăr, farfuriile, cățuile, potirile și ceștile sunt introduse în Exod 25:29 în pasajul care ne descrie masa. Toate aceste elemente întăresc mesajul despre o masă la care se mănâncă și se bea. Probabil că farfuriile sunt pentru pâini, cățuile pentru tămâie, și potirile și ceștile pentru vin, pentru jertfa de băutură. Oricum avem cele două elemente fundamentale ale mesei evreiești: pâine și vin. Melhisedec îl întâmpină pe Avraam cu pâine și vin. Pâinea e un dar de mâncare care trimite la trupul jertfei. Vinul este o jertfă de băutură care trimite la sângele jertfei. Jertfa este asociată cu hrana. Jertfa, adică viața care moare, face posibilă hrănirea sau ținerea în viață a altei vieți. Fără jertfă nu există hrană. Fără jertfă nu există perpetuarea vieții pe pământ. Acest lucru nu era valabil doar în simbolistica de la Cort. Simbolistica de la Cort de fapt sublinia ceva real din realitatea post-edenică: hrănirea cuiva presupunea jertfirea altcuiva, fie că e vorba de animale sau plante. Chiar confecționarea de îmbrăcăminte sau zidirea unei case presupunea jertfirea altor elemente din creație ca viața umană să poată fi perpetuată pe pământul post-edenic. Zilnic în jurul ei creația trebuia să suporte moartea și jertfa. Cel care trebuia să aducă belșug de viață în creație, aduce belșug de moarte. Hrana este un element esențial al Cortului fie că vorbim de masă, fie că vorbim de altarul arderilor de tot. Din jertfe mănâncă preoții, dar și oamenii din popor. Din jertfe, în mod simbolic, se hrănește Dumnezeu Însuși.

Pe masă sunt pâinile Prezenței sau pentru punerea înaintea care trebuie să fie necurmat înaintea Domnului. Mai multe detalii aflăm din Levitic cap.24:

1. Domnul a vorbit lui Moise și a zis:
2. „Poruncește copiilor lui Israel să-ți aducă pentru sfeșnic untdelemn curat de măslina tescuite, ca să țină candelilele aprinse neîncetat.
3. Aaron să-l pregătească dincoace de perdeaua dinăuntru care este înaintea mărturiei, în Cortul întâlnirii, pentru ca să ardă neîncetat de seara până dimineața în fața Domnului. Aceasta este o lege veșnică pentru urmașii voștri.
4. Să așeze candelilele în sfeșnicul de aur curat, ca să ardă neîncetat înaintea Domnului.
5. Să iei **floare de făină** și să faci din ea **douăsprezece turte**; fiecare turtă să fie făcută *din două zecimi de efă*.
6. Să le pui *în două șiruri, câte șase în fiecare șir*, pe masa de aur curat, înaintea Domnului.
7. Peste fiecare șir să pui **tămâie curată**, care să fie pe pâine *ca aducere aminte, ca un dar de mâncare mistuit de foc înaintea Domnului*.
8. *În fiecare zi de Sabat să se pună aceste pâini înaintea Domnului*, neîncetat: acesta este un legământ veșnic pe care-l vor ține copiii lui Israel.
9. Pâinile acestea să fie *ale lui Aaron și ale fiilor lui, și să le mănânce într-un loc sfânt*; căci ele sunt pentru ei un lucru preasfânt, **o parte din darurile de mâncare mistuite de foc înaintea Domnului**. Aceasta este o lege veșnică.
10. Fiul unei femei israelite și al unui bărbat egiptean, venind în mijlocul copiilor lui Israel, s-a certat în tabără cu un bărbat israelit.
11. Fiul femeii israelite a hulit și a blestemat Numele lui Dumnezeu. L-au adus la Moise. Mama sa se numea Șelomit, fata lui Dibri din seminția lui Dan.
12. L-au aruncat în temniță, până va spune Moise ce va porunci Domnul.
13. Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

14. „Scoate din tabără pe cel ce a hulit; toți cei ce l-au auzit să-și pună mâinile pe capul lui și toată adunarea să-lucidă cu pietre.
15. Să vorbești copiilor lui Israel și să le spui: „Oricine va blestema pe Dumnezeu lui își va lua pedeapsa pentru păcatul lui.
16. Cine va blestema Numele Domnului va fi pedepsit cu moartea: toată adunarea să-lucidă cu pietre. Fie străin, fie băștinaș, să moară, pentru că a hulit Numele lui Dumnezeu.
17. Cine va da unui om o lovitură de moarte să fie pedepsit cu moartea.
18. Cine va da unui dobitoc o lovitură de moarte să-l înlocuiască: viață pentru viață.
19. Dacă cineva rănește pe aproapele lui să i se facă așa cum a făcut și el:
20. frântură pentru frântură, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte; să i se facă aceeași rană pe care a făcut-o el aproapelui său.
21. Cine va ucide un dobitoc să-l înlocuiască; dar cine va ucide un om să fie pedepsit cu moartea.
22. Să aveți aceeași lege pentru străin ca și pentru băștinaș; căci Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru.”
23. Moise a vorbit copiilor lui Israel; au scos afară din tabără pe cel ce hulise și l-au ucis cu pietre. Copiii lui Israel au făcut după porunca pe care o dăduse lui Moise, Domnul.

Într-adevăr din Lev.24 aflăm că este vorba de 12 pâini, că sunt așezate în două șiruri 6 câte 6, că deasupra lor se pune tămâie ca aducere aminte, ca un dar mistuit de foc înaintea Domnului, că pâinile se schimbă doar în ziua de sabbat, că pot fi mâncate doar de preoți, că ele reprezintă *o parte din darurile de mâncare mistuite de foc înaintea Domnului*. Ele reprezintă deci darurile de mâncare ale celor 12 seminții mistuite de foc înaintea Domnului și care trebuie să fie necurmat

înaintea Domnului. Observăm o legătură strânsă între masă și sfeșnic pe care o vom dezvolta mai târziu. Sfeșnicul luminează în față, adică luminează necurmat masa cu cele 12 pâini. Ne gândim desigur la Lumina Domnului care veghează, luminează și călăuzește neîncetat cele 12 seminții ale lui Israel. Cele 12 turte reprezintă darurile lui Israel care trebuie să fie necurmat înaintea Domnului. În cele din urmă, cele 12 seminții trebuie să fie daruri sfinte pentru Yahwe, jertfe de bun miros pentru Yahwe. Iată un principiu fundamental al Cortului: cel pentru care se aduce jertfă este chemat el însuși să devină o jertfă. Cel izbăvit prin jertfă e chemat să urmeze modelul jertfei, să devină el însuși o jertfă vie, un dar de miros plăcut Domnului. Cele 12 seminții mântuite prin jertfa de ispășire sunt chemate să fie necurmat înaintea Domnului un dar de mâncare, de miros plăcut. Închinarea și umblarea în sfințenie a celor 12 seminții devin bucatele alese de la masa împăratului. Împăratul se hrănește din ascultarea lui Israel. Poporul care păzește poruncile devine locul în care Yahwe își găsește plăcerea, desfătarea, odihna. Toți oaspeții lui Yahwe sunt chemați să stea la masă cu el și să se desfete împreună cu El în ascultarea celor 12 seminții. Cele 12 seminții care trăiesc în ascultare devin o privilegiu pentru îngeri și oameni, un loc în care făpturile create de Dumnezeu se pot hrăni cu mai multă cunoaștere de Dumnezeu. Modelul ideal al Casei Domnului este împlinit atunci când tot poporul Domnului stă necurmat înaintea Domnului ca un dar de mâncare, ca o jertfă vie de bun miros. Dar de ce ascultarea lui Israel și închinarea sa necurmată înaintea Domnului este tot o jertfă, și chiar una mistuită de foc? Din pricina luptei permanente cu firea pământească, cu pornirile nebune ale unei inimi nespuse de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Ascultarea de poruncile divine presupune o lepădare permanentă de imboldurile firii, o continuă lepădare de sine, o moarte fără sfârșit a eului păcătos. Înseamnă o jertfă necurmată. Dar această jertfă necurmată, primită prin lentila capacului ispășirii este de bun miros înaintea Domnului, este masa Domnului, aduce plăcere și desfătare lui Yahwe, este lauda Sa, marele Său ospăț la care-și invită toți apropiații. Da, ce încurajare este faptul că lupta noastră de zi cu zi cu firea pământească, o luptă adesea ascunsă și mărunță, aduce atâta bucurie și desfătare lui Dumnezeu. Să nu uităm acest lucru !! Să nu credem că mica noastră strădanie de a lupta cu firea este de neglijat, este de puțină însemnătate înaintea cerului. Chiar dacă este vorba de bătălii ascunse ale inimii, Dumnezeu știe cât de mare este lupta, și fiecare alegere a binelui aduce multă slavă Creatorului. Și în Efeseni cap.1 Pavel ne explică faptul că este nevoie

de puterea nemărginită a învierii lui Dumnezeu pentru a ne lupta cu firea noastră. Căci firea noastră păcătoasă are de partea ei puterea păcatului. Iar puterea păcatului este însăși Legea lui Dumnezeu. Boldul morții este păcatul și puterea păcatului este Legea (1 Cor.15:56), căci Legea condamnă la moarte pe cel care prin păcat calcă legea. Iată de ce firea este atât de puternică, pentru că ea are de partea ei condamnarea Legii. Firea este rezultatul direct al condamnării firii umane din partea Legii lui Dumnezeu. Și legea lui Dumnezeu condamnă natura umană la despărțire de Dumnezeu, la goliciune, la poftă înșelătoare, la egoism, la robia minciunii, vizibilului și iluziilor, la neputința de a face binele. Or este nevoie de o putere mai mare ca puterea Legii lui Dumnezeu pentru a învinge firea pământească și această putere este adusă de învierea lui Hristos care pe de o parte ne dă îndreptățirea, iar pe de altă parte ne ajută în mod concret și practic să ținem în frâu și să biruim în mod progresiv îndemnul firii pământești. Lupta aceasta poate fi dusă doar prin puterea învierii, doar prin îndreptățirea noastră și prin viața lui Hristos care crește progresiv în noi. Dar chiar dacă lupta e dusă prin puterea lui Dumnezeu, tot este grea, tot presupune o răstignire permanentă, o moarte permanentă, o suferință permanentă. Dar dacă nu ar fi această suferință unde ar mai fi jertfa? Și dacă nu ar fi jertfa, unde ar mai străluci credința, unde ar mai fi masa Domnului și locul în care El Își găsește desfătarea? Și dacă nu ar fi un dar mistuit de foc unde ar mai fi slava? Căci Pavel ne spune:

12. Așadar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnul ei.

13. Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi.

14. Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fiii ai lui Dumnezeu.

15. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere care ne face să strigăm: „Ava!, adică: Tată!”

16. Însuși Duhul adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.

17. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și

împreună moștenitori cu Hristos, ***dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.***

18. Eu socotesc că ***suferințele din vremea de acum*** nu sunt vrednice să fie puse alături **cu slava viitoare**, care are să fie descoperită față de noi.

De ce Pavel trece de la lupta cu firea la tema suferinței? De ce după ce descrie lupta cu firea în Romani 6-8a încheie secțiunea în 8b cu un tablou despre suferință și slava viitoare? Pentru că lupta cu firea presupune suferință. Și pentru că este nevoie de nădejdea slavei viitoare pentru a putea accepta această suferință până la sfârșit. Pentru că e nevoie să înțelegem că doar prin această suferință se ajunge la slavă. Doar cel care suferă împreună cu Hristos va fi și proslăvit împreună cu El. De o slavă specială se bucură doar cel care a devenit el însuși jertfă după ce a fost slavat prin Jertfă. Să nu subestimăm *micile* biruințe zilnice ale firii pământești. Ele sunt minuni ale învierii lui Hristos, manifestări ale puterii Sale nemărginite care învinge în noi puterea nemărginită a morții. În fiecare zi putem privi cu uimire cum Duhul ne convinge să urmăm calea credinței și învinge în noi chemările firii pământești. Acestea sunt minuni mai mari decât despărțirea Mării Roșii sau a Iordanului. Căci acolo a fost nevoie de mai puțină putere, Creația ascultă de poruncile Creatorului ușor. Dar inima omului este natura răzvrătită și împotrivoare poruncilor divine. Să nu uităm să laudăm biruințele zilnice ale Duhului în noi și să nu uităm că această luptă permanentă aduce desfătare lui Dumnezeu, reprezintă ospățul Său, lauda Sa, slava Sa. Ca orice jertfă și jertfa noastră aduce mântuire și viață celor din jur. Aduce în primul rând viață sub formă de bucurie și odihnă lui Dumnezeu Însuși. Dar aduce viață și îngerilor și fraților și celor ce nu cunosc pe Domnul. Dar hrana dătătoare de viață poate izvorî pe acest pământ doar din JERTFĂ. Iată cum explică apostolul Pavel această legitate:

1. De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, ***noi nu cădem de oboseală.***

2. Ca unii care am lepădat meșteșugirile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu.

3. Și, dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe

calea pierzării,

4. a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.

5. Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus.

6. Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.

7. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi.

8. Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtorare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți;

9. prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți.

10. **Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru.**

11. Căci noi, cei vii, **totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.**

12. Astfel că, **în noi lucrează moartea, iar în voi viața.**

13. Însă, fiindcă avem același duh de credință, potrivit cu ceea ce este scris: „Am crezut, de aceea am vorbit!”, și noi credem, și de aceea vorbim.

14. Și știm că Cel ce a înviat pe Domnul Isus ne va învia și pe noi împreună cu Isus și ne va face să ne înfățișăm împreună cu voi.

15. Căci toate aceste lucruri **se petrec în folosul vostru**, pentru ca harul mare, căpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu.

16. De aceea, **noi nu cădem de oboseală**. Ci, chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi.

17. Căci **întristările noastre ușoare**, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o **greutate veșnică de slavă**.

18. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, **ci la cele ce nu se văd**; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.

(2 Cor. cap.4)

De ce masa este prezentată imediat după chivot? Cred că un răspuns la această întrebare l-am găsit în 25:22: *de la înălțimea capacului ispășirii îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel*. Masa are aceeași înălțime cu chivotul și capacul ispășirii este la aceeași înălțime cu cele 12 pâini care simbolizează închinarea sfântă a celor 12 seminții ale poporului lui Dumnezeu. Deci ni se arată o legătură între chivot și masă, între scaunul de domnie pe care șade Dumnezeu și masa pe care stau cele 12 seminții ale lui Israel. Reținem înainte să studiem sfeșnicul că cele 12 pâini sunt așezate în două șiruri de câte 6. Deci avem de două ori cifra 6. Ne aducem aminte că omul este creat în ziua a 6 a și că doi oameni (2x6) sunt creați în ziua a 6. Numărul 6 ne trimite la umanitate, iar de două ori cifra 6 ne trimite la o umanitate completă, la o comunitate, la o familie. Masa prezentată imediat după chivot ne sugerează să și comparăm cele două elemente de mobilier sfânt așa cum am și făcut. Au aceeași înălțime dar chivotul este și mai lat și mai lung cu jumătate de cot față de masă. Deci masa are o suprafață portabilă de $1 \times 2 = 2$ coți pătrați. Chivotul are o suprafață portabilă de $1,5 \times 2,5 = 3,75$ coți pătrați, deci o suprafață portabilă aproape dublă decât masa. Dar masa este suficient de spațioasă ca pe ea să încapă neîngrămădite cele 12 seminții ale lui Israel. Chivotul însă poate purta mult mai mult decât cele 12 seminții ale lui Israel. La fel cum corabia/**chivotul** lui Noe (vezi Evrei 11:7) putea purta alături de animale mai mult decât 8 suflete, la fel și chivotul/scaunul lui Dumnezeu putea găzdui mai mult decât cele 12 seminții ale lui Israel. Însuși capacul ispășirii care are și el o suprafață de 3,75 coți pătrați ne trimite cu gândul la o ispășire mai mare decât cea necesară pentru a acoperi păcatele lui Israel. Cortul anticipează elementele de noutate din Templul lui Solomon (unde reprezentarea Neamurilor este mult mai

prezentă – vom discuta la momentul potrivit despre acest subiect) și taina Bisericii dintre Neamuri. Căci Isus a murit nu doar pentru păcatele lui Israel (așa cum anunța profeția din Isaia 53), ci pentru păcatele întregii lumi. Și nu doar că a murit pentru păcatele întregii lumi, dar a dat și privilegiul Bisericii dintre Neamuri care crede în El să fie altoită în măslin și să șadă împreună cu Hristos pe scaunul de domnie al Domnului. Într-adevăr celebra promisiune din Apoc.3:21 este adresată unei Bisericii dintre Neamuri. Noi am luat de apucat acest lucru și ne-am obișnuit cu el, dar în lumina *Vechiului Testament* este ceva șocant, este o surpriză neașteptată, este o taină a tainelor, este o manifestare incredibilă a harului lui Dumnezeu așa cum explică Pavel în Efeseni cap.3. În lumina fazei noi a revelații nou-testamentare înțelegem de ce scaunul de domnie și capacul ispășirii au o suprafață mult mai mare decât cea a mesei care poartă cele 12 seminții ale lui Israel. Trebuia să fie suficient loc și pentru Biserica dintre Neamuri.

Atât scaunul de domnie cât și masa sunt din lemn de salcâm prelucrat și îmbrăcat cu aur curat. Salcâmul este spinos, noduros, crește și în pustiuri, este greu de prelucrat, își învinge foarte adânc rădăcinile în pământ și soarbe toată cantitatea de apă din sol din jurul lui văduvind dezvoltarea altor plante în jur. Seamănă atât de bine cu firea noastră pământească, cu natura umană decăzută, lipită de țărână, egoistă, egocentrată. Acest salcâm trebuie să moară, să fie prelucrat, să învieze, să fie îmbrăcat cu slavă, să capete o nouă funcție, o nouă identitate. Ne gândim aici la răscumpărarea noastră în Isus Hristos. Dar ne putem gândi mai întâi la traseul lui Isus. El Însuși s-a născut într-o fire asemănătoare cu a păcatului, a murit și a înviat. El însuși S-a înălțat în trup de om răscumpărat la ceruri. Deci salcâmul îmbrăcat cu aur ar putea simboliza umanitatea proslăvită în Isus. Atât scaunul de domnie cât și masa, ambele de natură divino-umane ar trimite mai întâi la Isus Hristos, și apoi la poporul Său absorbit în El Însuși. Am observat deja asemănările dintre masă și marele preot care și el avea un brâu și o cunună, și purta pe pieptul și pe umerii Săi cele 12 seminții ale lui Israel. Această funcție a marelui preot arată ceea ce Yahwe făcea deja pentru poporul Său:

- *Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. (exod 19:4).*

- *Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, Își întinde aripile, îl ia și-i poartă pe penele lui, așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său, și nu era nici un dumnezeu străin cu el. (Deut.32:12)*
- *Ascultați-Mă casa lui Iacov și toată rămășița casei lui Israel, voi, pe care v-am luat în spinare de la obârșia voastră, pe care v-am purtat pe umăr de la nașterea voastră: până la bătrânețea voastră Eu voi fi același, până la căruntețele voastre vă voi sprijini. V-am purtat și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mântuiesc. (Isaia 46:3-4)*
- *În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor, și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime. (Isaia 63:9)*

Imaginea vulturului ne trimte cu gândul mai întâi la aripile vulturului celui mare care au fost date femeii din Apocalipsa 12. Dumnezeu continuă să poarte pe Israel pe umerii lui. Dar aceste imagini anticipează funcția de Mare Preot pe care avea să o împlinească Isus Hristos. Pavel mulțumește lui Dumnezeu care îi poartă întotdeauna în carul Lui de biruință în Hristos și care răspândește prin ei în orice loc mireasma cunoștinței Lui. (2 Cor.2:14). Chivotul nu simbolizează doar un scaun de domnie, ci un scaun de domnie în mișcare, purtat de heruvimii din jurul lui. Această imagine va fi dezvoltată în Ezechiel cap.1. Deci chivotul este și un car de biruință tras de heruvimi pe norii cerului. Dumnezeu este prezentat de David în Vechiul Testament călărind pe heruvimi (Ps.18:10). Chivotul este deci și carul de biruință a lui Dumnezeu. Pavel se vede pe sine purtat de Dumnezeu în acest car ÎN HRISTOS. Hristos este spațiul sacru în care omul poate fi purtat în scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Și Pavel vorbește despre o realitate prezentă. Hristos împlinește astfel funcția Mareului Preot, și a mesei de a purta poporul lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu. Isus este Marele Păstor al oilor (Evrei 13:20, Ioan cap.10a). Ca păstor, El își poartă mieii în brațe după cum anunță profetul:

9. Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți

glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme, și spune cetățitorilor lui Iuda: „Iată Dumnezeul vostru!”

10. Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El, și răsplătirile vin înaintea Lui.

11. El Își va paște turma ca un păstor, **va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui** și va călăuzi blând oile care alăptează.

(Isaia 40)

Funcția de purtare este adesea în aceste pasaje asociată cu ideea de călăuzire. Dumnezeu poartă poporul Său pe umeri și îl călăuzește prin labirinturile acestei lumi. Și nu îi este ușor lui Dumnezeu să călăuzească un popor robit de vizibil și cu inima liptă de țărână, cu urechile adesea împietrite și bruiate de zgomotul ispitelor înșelătoare. David însuși a experimentat ce înseamnă să fii purtat și călăuzit de Marele Păstor. De aceea el laudă pe Domnul scriind:

Capitolul 23

O cântare a lui David.

1. Domnul este **păstorul meu**: nu voi duce lipsă de nimic.
2. El mă paște în pășuni verzi și **mă duce** la ape de odihnă;
3. îmi înviorează sufletul **și mă povățuiește** pe cărări drepte, din pricina numelui Său.
4. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.
5. Tu îmi întinzi **masa** în fața potrivnicilor mei; îmi ungi capul **cu untdelemn**, și **paharul meu** este plin de dă peste el.
6. Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, și voi locui **în Casa Domnului** până la sfârșitul zilelor mele.

De-abia acum începem să înțelegm de ce David trece de la imaginea călăuzirii Păstorului la imaginea MESEI, a untdelemnului, a paharului, a Casei Domnului. Poate că David privește la funcția Marelui Păstor prin lentila mesei cu pâini din Locul Sfânt.

Ce trebuie să facă pâinea pentru a face parte din această armonie sfântă? Ce nu trebuie să facă? Pâinea trebuie să accepte să fie o jertfă de mâncare, un dar sfânt, un dar mistuit de foc. Cel răscumpărat prin jertfă trebuie la rândul său să fie o jertfă. Apoi, pâinea trebuie să se lase purtată de masă și să nu încerce să poarte ea masa. În mod practic înseamnă ca cel răscumpărat să se lasă călăuzit și purtat de Dumnezeu după planurile cerești și să nu încerce să călăuzească El pe Dumnezeu după propriile sale planuri. De asemenea, înseamnă să renunțe la calea ascetică a voinței pentru a împlini poruncile lui Dumnezeu și să se lase schimbat și curățit prin credință și prin puterea Duhului. De asemenea pâinea trebuie să stea pe masă împreună cu celelalte pâini. Ea trebuie să caute unitatea și armonia cu comunitatea sfântă din care face parte. Dacă va respecta cele de mai sus va deveni parte integrantă din armonia cerului și va fi lauda Domnului înaintea cerului întreg. Reținem pentru final o posibilă paralelă între elementele din Locul Sfânt și cele din Locul Preasfânt. În Locul Preasfânt găsim vasul cu mană (cu pâinea din cer), iar în Locul sfânt găsim cele 12 pâini ale celor 12 seminții de pe pământ. Vom reveni mai târziu la această posibilă legătură.

Alte observații legate de masă:

- În Exod 25:26 se precizează clar că masa are patru picioare. Deci ni se sugerează clar două persoane.
- Brâul era caracteristic Marelui Preot. Dar el nu avea cunună. Avea doar mitră și o placă de aur pe frunte. Cununa (coroana) era specifică în primul rând Împăratului. Dar în dreptul împăratului nu ni se spune ceva special legat de brâul său. Deci alăturarea celor două elemente (brâu – cunună) ne arată clar asocierea dintre funcția împăratului și funcția marelui preot. Dar este vorba de o singură masă și nu de două mese. Ni se sugerează că cei doi devin una. Și devin una în Persoana lui Mesia. În lumina celor spuse, devine și mai clar pasajul din Zaharia 5:9-15 în care, într-adevăr cununa/coroana e cea care trimite

la Împărat și este un element de noutate ca preotul să poarte o cunună! De aici și semnificația gestului profetic: va veni Odrasla, Mare Preot și Împărat în același timp și o unire deplină va fi între cele două funcții.

- Desigur găsim și alte posibile paralele în ce privește asocierea brâucunună. În Ieremia 13:11 *Împăratul lui Israel spune: Cum se lipește brâul de coapsele unui om, așa Îmi lipisem Eu toată casa lui Israel și toată casa lui Iuda, zice Domnul, ca să fie poporul Meu, Numele Meu, lauda Mea, și slava Mea...* Împăratul Yahwe se unește cu brâul Israel. Din această unire rezultă susținerea celor 12 seminții la înălțimea chivotului.
- Să comparăm trei traduceri:

<i>Cornilescu</i>	<i>Literală</i>	<i>Septuaginta</i>
24. S-o poleiești cu aur curat și să-i faci un chenar de aur de jur împrejur.	și să faci pe o bordură de aur de jur împrejur.	<i>Și să-i faci o cunună de aur cu zimți răsuciți de jur împrejur.</i>
25. Să-i faci împrejur un pervaz de un lat de mână; peste el să pui un chenar de aur de jur împrejur.....	Și să-i faci un pervaz lat de palmă de jur împrejur și să faci o bordură de aur pentru pervazul ei de jur împrejur...	<i>Să-i faci o îngrăditură lată de o palmă de jur împrejur și în jurul ei o cunună cu zimți răsuciți.</i>
27. Verigile să fie lângă pervaz , și în ele se vor vârî drugii, ca să ducă masa.	Verigile să fie lângă pervaz ca suporturi pentru drugii ca să poarte masa.	<i>Să faci patru inele de aur și să pui inelele în cele patru părți ale ei, în dreptul picioarelor sub brâu.</i>

- Comparând aceste traduceri observăm următoarele:
 - chenarul = bordură = cunună
 - pervazul = îngrăditură = brâu
 - avem de fapt trei elemente: adică două chenare (borduri, cununi) și un pervaz (îngrăditură, brâu). Căci masa are un chenar (bordură, cunună), dar și pervazul (îngrăditura, brâul) are un chenar (bordură, cunună).
 - Sunt multe discuții de cum sunt așezate chenarul și pervazul. Mie elementele de mai sus îmi sugerează următoarea imagine:

- **Pervazul** are rol de a proteja conținutul mesei, de a-l ține pe masă, de a împiedica în cele din urmă căderea lui de pe masă. E vorba de cele 12 pâini, și de tămâia (eventual vinul) care se turna peste ele. El este de un lat de PALMĂ sugerându-ne că este vorba de palmele unor mâini care protejează conținutul mesei. Și fiind vorba de patru laturi e vorba de patru palme, adică de patru mâini. E vorba de cele două palme ale Marelui Preot și de cele două palme ale Împăratului. Cei doi stau față în față și își unesc palmele pentru a forma pervazul ce protejează conținutul mesei de a nu se vărsa de pe masă. Rolul pervazului este similar cu cel al brâului. Căci și brâul are rolul de ține laolaltă hainele, de a le ține strâns lipite de trupul celor care le poartă. Brâul are rolul de a ține pâinile strâns una de alta, dar și strânse de masă sau de trupul Marelui-Preot Împărat. Prin Hristos rămânem în unitate ca astfel, împreună, să rămânem strânși de trupul Său: de Biserica Sa și de Isus Hristos Însuși. În lumina celor spuse sună cu totul altfel cuvintele Păstorului celui bun (Funcția de Păstor era dată Împăratului lui Israel – vezi Ps.78:70-72) din Ioan cap.10: *Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și **nimeni nu le va smulge din mâna Mea.** Tatăl Meu pe care mi le-a dat este mai mare decât toți; **și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.** Eu și Tatăl una suntem.* (Ioan 10:27-30). Isus, Hristosul și Marele Preot își asumă de fapt funcția Mesei de a păzi cu pervazul ei pâinile de pe masă. Imaginea celor patru palme- pervaz care păzesc pâinele de căderea de pe masă ne trimite fie la Hristos, mare Preot și împărat, fie la Hristos și Biserica Sa, fie la Fiul și

Tatăl care împreună își unesc palmele pentru a forma pervazul ce păzește oile Domnului. Observăm că pâinile sunt în pericol de cădere de pe masă. Altfel de ce ar fi așezat pervazul? Există deci dușmani în afară care ademesc pâinile să-și părăsească locul de pe masă. Apoi, masa are patru verigi. Este în mișcare asemenea chivotului. Pentru a rămâne pe masă, trebuie ca pâinile să urmeze masa. Oriunde pleacă masa, trebuie să plece și pâinile (ele ascultă glasul Meu și vin după Mine...). Și în această mișcare a mesei e important ca pâinile să nu cadă. Tocmai pentru că masa se deplasează este nevoie de pervaz, ca în timpul mișcării complexe a mesei pâinile să nu cadă de pe masă.

- Pervazul deci ne sugerează imaginea unui Dumnezeu *care ține în mâinile Sale pe Israel*. Nu ne mirăm că pervazul e din aur curat (deci 100% divin) și nu din lemn de salcâm aurit. De asemenea, lumina sfeșnicului care lumina masa cu pâinile făcea ca umbra pervazului (palmelor divine) să cadă peste pâini. Pâinile se odihneau efectiv la umbra Celui Atotputernic. Deja ne răsună în minte o mulțime de texte din psalmi și din profeți cu privire la această imagine superbă:

8. Păzește-mă ca lumina ochiului (*trimitere la sfeșnic*), ocrotește-mă la umbra aripilor Tale (*trimitere la masa cu pâini*)

9. de cei răi, care mă prigonesc, de vrăjmașii mei de moarte, care mă împresoară.

(Ps.17:8)

7. Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale (*trimitere la masa*) găsesc fiii oamenilor adăpost.

8. Se satură de belșugul **Casei Tale**, și-i adăpi din șuvoiul desfătărilor Tale.

9. Căci la Tine **este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina.** (*trimitere la sfeșnic*)

(Ps.36)

Ps.63 *Un psalm al lui David. Făcut când era în pustiul lui Iuda.*

1. Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat și fără apă.
2. Așa Te privesc eu **în Locașul cel Sfânt**, ca să-Ți văd puterea și slava.
3. Fiindcă bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața, de aceea buzele mele cântă laudele Tale.
4. Te voi binecuvânta, dar, toată viața mea, și în Numele Tău îmi voi ridica mâinile.
5. Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezoase, și gura mea Te laudă cu strigăte de bucurie pe buze,
6. când mi-aduc aminte de Tine în așternutul meu și când mă gândesc la Tine în timpul privegherilor nopții.
7. Căci Tu ești ajutorul meu, și sunt plin de veselie **la umbra aripilor Tale**.
8. Sufletul meu **este lipit de Tine; dreapta Ta mă sprijină**. (*trimietere la masă*)
9. Dar cei ce caută să-mi ia viața se vor duce în adâncimile pământului;
10. vor fi dați pradă sabiei, vor fi prada șacalilor.
11. Dar împăratul se va bucura în Dumnezeu; oricine jură pe El se va făli, căci va astupa gura mincinoșilor.

Isaia 49 (profeție mesianică)

1. Ascultați-Mă, ostroave! Luați aminte, popoare depărtate! Domnul M-a chemat din sânul mamei și M-a numit de la ieșirea din pântecul mamei.
2. Mi-a făcut gura ca o sabie ascuțită, **M-a acoperit cu umbra mâinii Lui**; și M-a făcut o săgeată ascuțită, M-a ascuns în tolba Lui cu săgeți.
3. „Și mi-a zis: „**Israele**, tu ești robul Meu în care Mă voi slăvi.”
4. Și eu mă gândeam: „Degeaba am muncit, în zadar și fără folos mi-am istovit puterea. Dar dreptul meu este la Domnul, și răsplata mea, la Dumnezeul meu.....”

14. În curând cel încovoiat sub fiare va fi dezlegat; nu va muri în groapă și nu va duce lipsă de pâine.

15. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care stârnesc marea și fac să-i urle valurile și al cărui nume este Domnul oștirilor.

16. Eu pun cuvintele Mele în gura ta și **te acopăr cu umbra mâinii Mele, ca să întind ceruri noi și să întemeiez un pământ nou**, și să zic **Sionului: „Tu ești poporul Meu!”**

(Isaia 51 – profeție peste Israel)

Iată ce putem spune (pe scurt!!!) despre fabuloasele texte de mai sus:

- Descoperim că o bună parte din conținutul psalmilor nu face decât să pună în cuvinte imaginile din Cort. Psalmiștii privesc la Casa Domnului și spun ce văd acolo laudând pe Domnul.
- În acești psalmi, imaginea mesei este asociată adesea cu cea a sfeșnicului (umbra apare din pricina luminii sfeșnicului!) și ambele imagini sunt prezentate în contextul căutării lui Dumnezeu în Casa Sa.
- În loc de **umbra mâinilor Sale** apare și expresia **umbra aripilor Sale**. De ce? Pentru că însuși Dumnezeu a spus: *v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine*, (Exod 19:4) Aripile surprind mai bine ideea de mișcare și ideea de mișcare rapidă și aeriană, de ascensiune către cer. Dumnezeu este în mișcare. Vrea să înalțe poporul Său spre cer. Iar poporul Său trebuie să rămână pe masă în acest zbor către cer. Dar imaginea aripilor ne descoperă și grija specială a lui Dumnezeu față de poporul Său pusă cel mai frumos în cuvinte de Însuși Mântuitorul: *De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut.* (Matei 23:37). De asemenea dacă privim la forma palmelor noastre, ele au forma unor aripi. Cei care se folosesc de umbră și mâini pentru a forma tot felul de imagini pe un ecran, folosesc cele două palme pentru a sugera zborul unui vultur, sau al unei păsări.

- Dar înainte ca Mesia să poată deveni masă și pervaz pentru Israel, El Însuși a trebuit să fie pâine pe masa lui Yahwe și să se odihnească la umbra Celui PreaÎnalt. Profetia din Isaia 49 este despre Mesia care împlinește funcția lui Israel de a fi pâine credincioasă pe masa Domnului (M-a acoperit cu mâna umbrii Lui). De aceea Isus spune în Ioan 6: ***Eu sunt pâinea vieții***. Și a fost o pâine credincioasă care mereu s-a odihnit la umbra Celui PreaÎnalt, S-a lăsat purtat și protejat de Cel care avea puterea să-L izbăvească de la moarte (vezi Evrei cap.5) și a umblat oriunde Yahwe l-a purtat, chiar până în Ghetsimani, chiar până la moarte de cruce (vezi Filipeni 2:8). Pentru că Mesia a parcurs acest traseu, Israelul necredincios poate fi iertat și primit din nou pe masa Domnului: Eu pun cuvintele Mele în gura ta și ***te acopăr cu umbra mâinii Mele, ca să întind ceruri noi și să întemeiez un pământ nou***, și să zic ***Sionului: „Tu ești poporul Meu!” (Is.51)***. În antichitate, imaginea pământului era percepută ca un platou care stă pe stâlpi înalți (ca o masă...). Această imagine e folosită și de psalmiștii care vorbesc despre stâlpii pământului. Iar cerurile sunt în câteva rânduri comparate cu un cort. Deci întemeierea unui pământ nou și întinderea unui cer nou ar putea fi reprezentate în limbajul Cortului de așezarea mesei și de acoperirea ei cu Cortul cel Sfânt. Iată câteva texte ce susțin cele spuse mai sus:

Psalmul 104

1. Binecuvântă, suflete, pe Domnul! Doamne Dumnezeule, Tu ești nemărginit de mare! Tu ești îmbrăcat cu strălucire și măreție!
2. Te învelești cu lumina ca și cu o manta; ***întinzi cerurile ca un cort***.
3. Cu apele Îți întocmești vârful locuinței Tale; din nori Îți faci carul și umbli pe aripile vântului.
4. Din vânturi Îți faci soli, și din flăcări de foc, slujitori.
5. Tu ai așezat ***pământul pe temeliile lui***, și niciodată nu se va clătina.

Isaia 40:22:

El șade deasupra cerului pământului și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste înaintea lui; **El întinde cerurile ca o măhramă subțire, și le lățește ca un cort ca să locuiască în el.**

2 Samuel cap.2:

6. Domnul omoară și învie, El coboară în Locuința morților și El scoate de acolo.

7. Domnul sărăcește și El îmbogățește, El smerește și El înalță,

8. El ridică din pulbere pe cel sărac, ridică din gunoi pe cel lipsit. Ca să-i pună să șadă alături cu cei mari. Și le dă de moștenire un scaun de domnie îmbrăcat cu slavă; **căci ai Domnului sunt stâlpii pământului și pe ei a așezat El lumea.**

9. El va păzi pașii preaiubiților Lui, dar cei răi vor fi nimiciți în întuneric; căci omul nu va birui prin putere.

10. Vrăjmașii Domnului vor tremura, din înălțimea cerului El Își va arunca tunetul asupra lor; Domnul va judeca marginile pământului. El va da Împăratului Său putere și El va înălța tăria Unului Lui.”

Deci după ascultarea desăvârșită a Pâinii- Mesia, Israel va putea fi așezat la loc de cinste pe masă pentru ca Domnul să întemeieze un pământ nou și să întindă ceruri noi. Practic Domnul vrea ca Israel să guverneze tot pământul și toată creația să fie primită în Cortul Lui. El vrea într-adevăr să răscumpere toată creația, și această să fie umplută de slava Sa. Și într-o bună zi, toată creația va arăta ca interiorul Cortului, va fi interiorul Cortului Întâlnirii. Nu doar Cortul va fi plin de prezența lui Dumnezeu, **ci tot pământul va fi plin de cunoștința Domnului ca fundul mării de apele care-l acopăr** (Isaia 11:9). Hristos va UMPLE cu adevărat toate lucrurile. În lumina celor spuse putem vedea o paralelă între Genesa cap.1-2 și Cortul Întâlnirii. Cerurile sunt Cortul, luminătorii sfeșnicul, masa pământul, oamenii pâinele de pe masă, marea , ligheanul de aramă. Desigur Cortul lui Moise ne vorbește de reîntoarcerea în Eden. Deci e logic să găsim diferențe între Edenul

de la început unde nu era păcat și Cortul lui Moise unde se rezolva problema păcatului.

- În contextul metaforei umbrei nu putem să nu amintim și superbul citat din Cânt. Cântărilor 2:3: *Ca un măr între copacii pădurii, așa este preaiubitul meu între tineri. Cu așa drag stau la umbra lui și rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele.*
- **Pervazul și zidurile unei cetăți.** Pervazul ne trimite cu gândul și la zidurile unei cetăți. În primul rând ne aducem aminte de porunca din Deut.22:8: *Când zidești o casă nouă să-ți faci un pălimar împrejurul acoperișului ca să nu aduci vină de sânge asupra casei tale, dacă s-ar întâmpla să cadă cineva de pe ea.* Există pericolul căderii de pe acoperișul casei, care se pare că era plat ca masa din Cort (de aici și nevoia de pălimar). Acum înțelegem de ce Pavel vorbește despre pericolul CĂDERII din HAR. Spațiul harului este sus pe masă. Acolo este spațiul sacru surprins de expresia celebră: în HRISTOS. Și e un spațiu ÎNALT, sus de tot. De aceea există pericolul căderii. Și din pricina înălțimii acestui loc, ce tragică este căderea cuiva înapoi în țărână! E nevoie să rămâi în Hristos, pe masă. E nevoie să rămâi în Trupul Bisericii, alături de celelalte pâini. Dar acest spațiu are un pălimar. Însuși Hristos păzește pe sfinții Săi de cădere. Dar dacă cineva se încapățânează și păcătuiește cu mână de trufie poate totuși să convingă palma sfântă să-l lase în voia minții sale blestamate și deci să cadă din har. Masa avea un chenar (o cunună) și pervazul avea și el o cunună (sau un chenar). Septuaginta ne spun că ambele cununi sunt cu ZIMȚI RĂSUCIȚI de jur împrejur. ZIMȚII apar la roți, la pieptene, dar și la partea superioară a zidurilor unor cetăți. Ne gândim mai întâi la roțile din Ezechiel cap.1 și la ideea de mișcare. Dar ne gândim și la o cetate cu două ziduri. Zimții *răsuciți* (în sus) ne sugerează tot ideea de mișcare, dar în primul rând ideea de mișcare în sus, către cer, ideea de înălțare și ascensiune, este ca și cum masa s-a înălțat de jos la înălțimea scaunului de domnie al Domnului (înălțimea mesei=înălțimea chivotului) și funcția er fi tocmai aceea de a înălța pâinile lui Israel la scaunul de domnie al Domnului. Nu acest lucru l-a făcut Hristos pentru rasa umană? (vezi Apoc.3:21 – iar legat de Apocalipsa observăm că promisiunile făcute celor 7 Biserici sunt toate concepute prin limbajul Cortului). Zimții ne sugerează

două roți sau două ziduri. Nu știu în antichitate câte de prezenți erau zimții la roți, dar desigur erau prezenți la cetăți. Masa este o cetate de scăpare pentru cel care se încrede în Domnul. Masa este un turn înalt (masa era înaltă căci se ridică până la scaunul de domnie al Domnului!) pentru cel care caută adăpost la umbra Celui Preaînalt. Deja ne răsună în minte psalmii care înălță și această simbolică a mesei din Cort: *Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred! ...Pentru că zici. Domnul meu este locul meu de adăpost și faci din Cel Preaînalt turnul tău de scăpare....(Ps.91:1-2,9). Fii o stâncă de adăpost pentru mine, unde să pot fugi întotdeauna! Tu ai hotărât să mă scapi căci Tu ești stânca și cetățuia mea. (Ps.71:3).*

- **Imaginea zidurilor** – Dacă masă e formată din patru palme care susțin pâinile, atunci degetele îndoite formează bordura sau pervazul. Iar vârfurile degetelor seamănă cu crescăturile unor ziduri. Templul lui Solomon are ziduri. Templul din Ezechiel are ziduri, dar în Scriptură termenul de ZID este cel mai des folosit în dreptul zidurilor Ierusalimului. Acestea sunt lăudate, dărâmate, rezidite! Ierusalimul este un loc al păcii. Prezența lui Dumnezeu se extinde din Templu asupra întregului Ierusalim. Ierusalimul devine un Templu lărgit. Între zidurile sale este pacea și binecuvântarea. Ne amintim de psalmul 122:

Capitolul 122

O cântare a treptelor. Un psalm al lui David.

1. Mă bucur când mi se zice „Haidem la Casa Domnului!”
2. Picioarele mi se opresc în porțile tale, Ierusalime!
3. Ierusalime, tu ești zidit ca o cetate **făcută dintr-o bucată!**
4. Acolo se suie semințiile, **semințiile Domnului**, după legea lui Israel, ca să laude Numele Domnului.
5. Căci acolo sunt **scaunele de domnie pentru judecată**, scaunele de domnie ale

casei lui David.

6. Rugați-vă pentru **pacea Ierusalimului!** Cei ce te iubesc să se bucure de odihnă.

7. **Pacea să fie între zidurile tale**, și liniștea, în casele tale domnești!

8. Din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în sânul tău.

9. Din pricina Casei Domnului Dumnezeuului nostru, fac urări pentru fericirea ta.

- Isaia spune: *În ziua aceea se va cânta următoarea cântare în țara lui Iuda. Avem o cetate tare; Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri și întăritură.* (is.26:1) Zidurile reprezintă mântuirea lui Dumnezeu. Ele oferă scăpare, protecție, siguranță, pace celui neprihănit. În Isaia 49:16 Dumnezeu spune despre Sion: *Iată că te-am săpat pe mâinile Mele și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!* Dar în Cort înaintea ochilor sfeșnicului era masa cu pâinile. Iar pervazul mesei simboliza zidurile cetății sfinte. Dar tot pervazul simboliza mâinile lui Dumnezeu. Cununa săpată pe pervaz simboliza zidurile Ierusalimului săpate pe palmele lui Dumnezeu. Și ne aducem aminte că masa avea un pervaz *brâu) și **două chenare** (borduri, cununi). Or dacă citim cu atenție pasajele 2 Împ.25:4, Is.22:11, Ier.39:4, Ier.52:4 descoperim că Ierusalimul (sau măcar o bună parte din el) avea **două ziduri de apărare!** În toată Scriptura singura cetate prezentată cu două ziduri de apărare este Ierusalimul. Este fantastic că masa anticipa ceea ce avea să devină Ierusalimul pentru Israel. Isaia 54:12 vorbește despre creșterile zidurilor Ierusalimului (zimții) pe care Dumnezeu le va face de rubin la vremea finală a mântuirii. Nu ne mirăm când găsim în Apocalipsa faptul că Ierusalimul ceresc are ZID iar în Cântarea 6:9 Cornilescu folosește termenul de *zimți* în dreptul *zidului*. Cum am discutat cu alte ocazii deși zidirea unei cetăți (prima cetate e zidită de Cain) este răspunul omului răzvrătit după ce este alungat din Grădină, totuși Dumnezeu preia cetatea în planul Său divin și astfel alege Ierusalimul, orașul care trebuia să devină o cetate-grădină. Zidurile și cetatea nu au ce căuta în Eden, dar au ce căuta în planul lui Dumnezeu după cădere. Căci cei neprihăniți sunt în război și sunt sub asediu și pământul e plin de vrăjmașii Domnului. Este

nevoie de ziduri de apărare. Zidurile împiedică intrarea vrăjmașului, a străinului și a celui necurat în lăuntrul cetății. Ele trimit la faptul că nu orice poate intra în Templul ființei noastre și nu oricine poate să intre în universul relațional al nostru sau al Bisericii. Atât cel neprihănit cât și Biserica are ziduri de apărare. Are și porți. Intrarea se face controlat, pe poartă. Doar ce este curat poate intra pe porțile cetății sfinte. Nu toate gândurile, visele, planurile, inițiativele trebuie să pătrundă în adâncul nostru și să rodească acțiuni, fapte, inițiative. Nu tot ce zboară se mănâncă. Din gândurile care bat la ușa cetății minții noastre, doar puține vin de sus. Cele mai multe vin de jos, sunt omenești sau inspirate de cel rău și atât de străine de planurile înalte ale Domnului. Proverbe 25:28 ne spune că *Omul care nu este stăpân pe sine este ca o cetate surpată și fără ziduri*. Zidurile nu controlează doar intrările în cetate, ci și ieșirile din cetate. Din pricina firii noastre, tot felul de gânduri rele mocnesc chiar în cetate. Dar nu trebuie să li se dea voie să izbucnească, să răbufnească în cetate. Ele trebuie arse și scoase apoi cu grijă afară din tabără. Zidurile au un rol fundamental în protecția templului sufletului nostru și al bisericii noastre. Vestea bună este că Dumnezeu își oferă mâinile Sale pentru a deveni zidurile sufletului nostru. Vom încerca să fim noi zid pentru noi înșine sau ne vom încrede în Domnul și vom urma căile Lui ca El să fie zidul nostru de apărare?

- Chivotul nu avea picioare spre deosebire de masa care avea patru picioare. Chivotul nu doar că are o suprafață portabilă mai mare ca a mesei, dar are și o suprafață de sprijin mai mare. Chivotul putea primi masa deasupra sa cu ușurință. Chivotul este elementul cel mai stabil din tot Cortul. El este TEMELIA, el este TEMELIA tuturor lucrurilor. Stâlpii pământului (mesei) sunt tari și pământul nu se clatină PENTRU CĂ Domnul domnește (pe chivot între heruvimi).
- Observăm din nou complexitatea simbolurilor din Cort. Același obiect trimite la o multitudine de simboluri. Și ce mai este frumos în Cort este că funcțiile împlinite de Tatăl sunt preluate de Hristos ca apoi să fie preluate de poporul Său (de Biserică în cazul nostru). Astfel Tatăl protejează în mâna Sa pe Hristos, ca Hristos să ne poarte apoi pe noi, ca noi la rândul nostru să ne

purtăm poverile unii altora. În mic, în Hristos și prin Hristos, împlinim și noi funcția mesei. De fapt, funcția mesei împlinită de Hristos **trebuie** preluată de Biserică. Căci noi, cei tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să-i luăm cu drag în spatele nostru, așa cum ne-a luat Dumnezeu pe noi. Uneori ajungem să obosim ca Moise: *Eu singur nu pot **SĂ PORT** pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine* (Numeri 11:14). Și atunci cerem ajutorul Domnului și ne aducem aminte că El ne poartă pe toți, și atunci ne aducem aminte că a pus în jurul nostru alți slujitori cu care să împărțim povara.

- Cele două cununi ne trimit cu gândul la cele două ziduri de apărare ale Ierusalimului. Totuși de ce nu două brâuri și două cununi? De ce două cununi și doar un singur brâu?
- De ce Noul Ierusalim mai are un zid mare și înalt? De ce este și o cetate și nu doar o grădină? Înțelegem necesitatea zidului de apărare în perioada dintre momentul căderii omului și înnoirea tuturor lucrurilor, dar ce rost mai are zidul în Noul Ierusalim?